

Павелъ, който цѣли нощи не бѣ спалъ да мисли върху онова, което извърши и следъ като бѣ прекаралъ презъ паметъта си всичко, що бѣ преживѣлъ отъ какъ се помни и бѣше прецѣнилъ всички простѣпки и престѣпления, погледна сѣдиитѣ съ погледа на кающия се грѣшникъ.

Той бѣше решилъ да разкаже всичко, както би го казалъ на изповѣдь предъ смъртния часъ, ала сега той се потърси отъ дѣлата си и му се стори излишно да стори това.

— Я по-скоро да се свършва! Защо да измѣчвамъ и сѣдъ и себе си! — помисли Павелъ.

— Признавашъ ли се за виновенъ? — го попита председателя.

— Да! — отвърна решително Павелъ.